

Miquel Aguirre i Jordi Dausà, bloc TARDES DE BIRRES, 16 de febrer del 2016

EL NIHILISTA, EL ZELADOR I EL RESENTIT

Fa un parell de setmanes en Francesc Ginabreda ens va fer [aquesta entrevista a tres bandes](#). Els altres dos combatents eren en **Damià Bardera**, a qui el lector del bloc ja coneix perquè ha aparegut per aquí més vegades, i en **Miquel Aguirre**. El llibre d'aquest darrer, *Els morts no parlen*, és del millor que he llegit darrerament: un tractament dels diàlegs exquisit -el més encertat que he vist en molt temps- uns personatges entranyables de tan fracassats com són i una ambientació superba. I diuen que jo narro de manera gràfica!

En Bardera i jo ens coneixem de fa anys -fa pocs dies va presentar a Torroella *Nits de matapobres*-. i vam conèixer a l'Aguirre gràcies a les bones arts d'en [Matthew Tree](#). Aquí sota, a banda d'una bonica fotografia on hi sortim tots quatre, hi ha un correu que en Miquel ens va enviar a en Damià i a mi, seguint l'ancestral tradició epistolar entre escriptors. Ens va agradar tant que, un cop concedit el permís pertinent, el comparteixo perquè el llegiu.

Vosaltres teniu fe en la humanitat, va dir Bardera a la fi d'una llarga tertúlia al Passeig. No era casual que un escriptor amb tanta mala fe deixés una pregunta com aquella per rematar la xerrameca. Crec que va ser un dels pocs moments que tots tres vam estar d'acord en una cosa. I és precisament que la desconfiança militant en la humanitat deu ser el mínim denominador comú de la nostra literatura. Si la vida és un viatge en una companyia naviliera, el que està clar és que el capità és un boig que vol encolar tot el passatge amb les seves pixes de polietilè, entre la tripulació abunden els caníbals afamats i entre el passatge hi ha més homicides que pas gent enamorada. I si mirem la sala de màquines el més probable és que tot exploti i que de les grans cisternes desguassin tones d'una merda que segons els reflexos del sol pot tenir colors de sang de pollastre i segons com vagi la cosa agafi un to de vòmit de nena posseïda. Al mar, i resseguint el periple del vaixell, no hi ha res més que peixos sodomites que

segueixen l'esquema del capità i que malden per passar-se per la pedra a qualsevol orifici que es mogui per la coberta.

Bardera en aquesta literatura apocalíptica i de la mala fe no segueix l'esquema del capità sinó que segueix l'estela del terrorista nihilista del segle XIX. El veig fosc i aïllat, el veig fabricant bombes esfèriques i negres en altells tronats mentre posa música de Xesco Boix per despistar. Els seus veïns s'han cregut la farsa que ell és un mestre d'idees renovadores i de pedagogia decent. Però té una colla de bombes apilonades a l'altell cadascuna amb metxes per explotar. Treballa sol però té apologetes que riuen els seus atemptats i l'encoratgen a seguir encara que ell tingui la convicció que sense apologia i sense ànims també posaria bombes en qualsevol lloc i en qualsevol instant. Entre els que l'animen hi ha gorilles cabrons i micos fills de puta, nens sàdics que arrosseguen un sadisme que ve de molt més lluny que el del propi Marquès, nens que claven compassos o degollen amics, també hi ha gossos petaners que podrien ser gossos bonze si en Bardera exigís terroristes suïcides. El foc barderià té alguna cosa de foc purificador, la bomba esclata i tots els soldats queden reduïts a un inventari desordenat d'ossos i cossos esqueixats. Però és pel seu bé, la gent en els contes de Bardera mor perquè ha de morir, perquè emprenyen, perquè intoxiquen, perquè fan nosa, perquè no han acabat de justificar què coi hi fan aquí, què volen i on van. El filòsof ha decidit què deixarà de preguntar-se el perquè de l'existència, això no porta enlloc, el millor és eliminar l'existència i deixar les preguntes pel final. Quan tot estigui net, quan només quedi pols en suspensió i un rastre més o menys raonable de cossos desfets i de sang presa.

A la literatura apocalíptica i de la mala fe ha d'haver-hi lloc pel zelador. Imaginem-lo en torns inacabables en passadissos d'hospital repetitius. La nit és una agonia de crits vulgars, de gent que implora, d'imbècils que demanen aigua o que algú els dugui a pixar, d'algun idiota al qui les pastilles han fet mal i demana que algú li faci una palla ben feta i poder-se escórrer contra la màquina de matar mosquits. El zelador no és una mala persona i tampoc odia la seva feina. Però el

zelador mata i degolla gent amb el cuter que duu a la butxaca de la seva bata de blanc revingut. Ho fa amb cops secs, ràpids, efectius, ho fa perquè n'ha après, perquè és un mestre degollant. I ho fa acompanyant-ho tot amb frases divertides i enginyoses. Mata però abans de matar s'ha guanyat la confiança dels idiotes, dels pesats, dels anormals, dels turistes de segona residència, de les putes que hi ha sempre en tots els hospitals. Algú pot preguntar-se per què mata el zelador? Senzillament perquè no pot suportar el dolor d'hospital. Un dolor fondo que creix des dels vàters i des dels tubs de ventilació. Un dolor que es fa enorme i que roda pels passadissos com si fos la pilota perduda d'un nen elefant. Que quan algú obre la finestra aquest dolor s'enfila fins el cel i agafa un aire de satèl·lit i amenaça en ofuscar la lluna i part de mercuri, el fill de puta de mercuri. El zelador mata per compassió perquè no pot sofrir veure com el dolor s'apodera totes les nits de l'hospital i a vegades fa callar el de les palles i a vegades fa que el cretí es torni lúcid. El zelador es diu Dausà. Jordi de nom.

I jo? A mi em mou el ressentiment. El ressentiment dels vells que s'han adonat que mai passaran de metre setanta. El ressentiment de la gent que duu ulleres que és un ressentiment que mou la violència gratuïta i també els famosos linxaments que tenen lloc davant de les òptiques. En fi, el ressentiment és molt malparit.

La literatura de la mala fe, de la mala idea, de la desconfiança cap a l'home i tots els seus productes. La literatura que fixa la seva mirada criminal cap a la idea estúpida de progrés com si des de Mesopotàmia haguèssim avançat alguna cosa! El progrés és el caramel del pedòfil davant l'enreixat i nosaltres som els pàrvuls que estirem el braç. El progrés és la xarxa del pescador que arrossega tots els peixos cap al desastre. Peixos que abans de morir miraran el món exterior amb la mateixa expressió que fa el burro quan algun desgraciat li posa una cirereta al cul.

En definitiva, continuem parlant i trobant-nos.

<http://tardesdebirres.blogspot.com.es/2016/02/el-nihilista-el-zelador-i-el-puto-crack.html>